

Tématem předkládané práce je filosofie jazyka Edmunda Husserla v letech 1900-1914. Práce si klade za cíl podat komplexní výklad hlavních podob, proměn a vnitřních pnutí Husserlových úvah o jazyce ve výše vymezeném období. K dosažení tohoto cíle postupuje metodou imanentní interpretace, ve smyslu výkladu primárních textů, který nezasazuje Husserlovy úvahy do širších historických souvislostí, nýbrž interpretuje je na pozadí jeho filosofie jako celku.

Předkládaná práce je rozdělena do dvou hlavních oddílů. První oddíl pojednává o Logických zkoumáních (1900-01) a představuje jejich základní rozvrh analýzy smysluplného užívání jazykových výrazů. Výklad se soustřeďuje v první řadě na koncepci jazykového vyjadřování jako významově zprostředkovaného intencionálního vztahu k předmětu a interpretuje ji na pozadí Husserlova projektu epistemologického objasnění základů formálněapriorní teorie vědy. Druhý oddíl se zabývá přednáškovými a badatelskými rukopisy z let 1901-1914. Na základě textu Přednášek o teorii významu 1908 a s nimi souvisejících rukopisů je nejprve představena důležitá proměna Husserlovy sémantiky, která spočívá v objevu a důsledném zohlednění noematického pojmu významu. V dalším sledu je podán výklad Rukopisů k přepracování a novému vypracování 6. Logického zkoumání 1913/14, v nichž Husserl dospívá k svému nejdiferencovanějšímu pojetí fenoménu jazykového znaku a vyjadřování, které v mnoha ohledech zásadně překračuje jeho dřívější náhledy. Závěrečný exkurz prezentuje dva kritické úhly pohledu na Husserlovy koncepce z perspektivy novější filosofie jazyka v podání J. Derridy a E. Tugendhata. ...